

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 18C/41/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719205995
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Janette Nôtová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2021:6719205995.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudkyňou Mgr. Janette Nôtovou, v právnej veci žalobcu: P. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XXX, XXX XX L., občan SR, právne zastúpený: JUDr. Ján Krnáč, advokát so sídlom Nám. SNP 70/36, 960 01 Zvolen, proti žalovanému: Generali Poistovňa, a. s., IČO: 35 709 332, so sídlom Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava - Lamač, právne zastúpený: JUDr. Gabriela Reichová, advokátka, IČO: 42 071 135, Pavla Mudroňa 26, 036 01 Martin, o náhradu straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti, takto

rozhodol:

I/ Konanie sa v časti o zaplatenie sumy 991,25 EUR s prísl. **z a s t a v u j e .**

II/ Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 4.425,05 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 15. 07. 2020 do zaplatenia, to všetko v lehote do 3 (troch) dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III/ V prevyšujúcej časti príslušenstva sa žaloba žalobcu **z a m i e t a .**

IV/ Žalovaný je **p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 82 % v lehote do 3 (troch) dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o výške náhrady trov konania.

V/ Žalovanému sa separátne náhrada trov konania za odročené pojednávanie dňa 11. 08. 2020 **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na tunajšom súde elektronicky dňa 06. 12. 2019 žalobu, v ktorej sa domáhal náhrady straty na zárobku počas PN za obdobie od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca dňa 07. 12. 2017 utrpel ťažké a závažné poškodenie zdravia v súvislosti s dopravnou nehodou, ktoré bolo riešené operačne s niekoľko mesačnou dobou PN. Došlo u neho k závažnému poškodeniu zdravia so zanechaním trvalých následkov. Vinníkom dopravnej nehody bol P. Š. a bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví v súbehu s prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a to rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 17. 07. 2018 sp. zn. 4T/56/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 5To/139/2018 zo dňa 15. 01. 2019. Prevádzkovateľ motorového vozidla, ktoré viedol vinník mal pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uzavreté tzv. povinné zmluvné poistenie so žalovanou poisťovacou spoločnosťou. Žalovanému bola škodová udalosť oznámená a zaevidovaná, vzťahuje sa k Poistnej zmluve č. XXXXXXXXXXXX a udalosť je vedená pod č. XXXXXXXXXXXX. Žalobca ďalej poukázal na právnu úpravu svojho nároku v zmysle Občianskeho zákonníka platnú v čase škodovej udalosti, ktorá však bola rozhodnutím Ústavného súdu SR dňa 10. 10. 2018 vyhlásená za nesúladnú s Ústavou SR. Uvedené rozhodnutie Ústavného súdu SR bolo vydané na základe návrhu Okresného súdu Košice I a Ústavný súd vo svojom rozhodnutí

konštatoval, že uvedená právna úprava predstavuje redukované odškodnenie, ktoré popiera princíp náhrady skutočnej majetkovej ujmy poškodeného. Poškodenému subjektu, ktorému vznikla škoda na zdraví a s tým súvisiaca strata na zárobku počas PN neumožňuje domôcť sa náhrady škody v takom rozsahu, v akom mu skutočne vznikla. Podľa ustanovenia účinného do 31. 07. 2004, náhrada za stratu na zárobku počas PN poškodeného tvorila rozdiel medzi jeho priemerným zárobkom pred poškodením a nemocenským. Poškodený si tak uplatnil nárok na stratu na zárobku počas PN, ktorá trvala od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018, t. j. celkom 363 kalendárnych dní. Náhrada príjmu od 01. do 10. dňa bola poškodenému vyplatená zamestnávateľom v celkovej výške 116,95 EUR. Poškodený predložil Potvrdenie o strate na zárobku počas PN vyplnené svojim zamestnávateľom, ktoré však nebolo aktuálne a kompatibilné s označeným nálezom Ústavného súdu. Vzhľadom na to žalobca v priebehu súdneho procesu svoj nárok dodatočne upresní.

2. Žaloba spolu s uznesením súdu z 10. 12. 2019, v ktorom bol žalovaný vyzvaný na vyjadrenie k žalobe, bola žalovanému doručená elektronicky dňa 16. 12. 2019. Žalovaný žiadal nárok uplatnený žalobcom ako nepreukázaný zamietnuť. V písomnom vyjadrení poukázal na to, že žalobca nevyčíslił uplatnený nárok a žalovaný má zato, že žalobca nesplnil svoju povinnosť, keď neuviedol všetky relevantné skutočnosti, o ktoré opiera svoj nárok, pretože zo žaloby predovšetkým nevyplýva výška uplatneného peňažného nároku a v tej súvislosti ani konkrétny spôsob, akým žalobca uplatnený nárok v zmysle relevantnej právnej úpravy vyčíslił. Bez uvedenia týchto skutkových tvrdení žalovaný nevie k uplatnenému nároku zaujať riadne stanovisko. K základu tvrdeného nároku žalovaný uviedol, že od 01. 12. 2019 bolo novelizované ustanovenie § 446 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa prechodných ustanovení sa týmto ustanovením spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 01. 12. 2019 s výnimkou vzniku týchto právnych vzťahov a vzniku nárokov z týchto právnych vzťahov, ktoré sa posudzujú podľa zákona v znení účinnom do 30. 11. 2011. Od vyhlásenia dotknutého nálezu Ústavného súdu SR č. 25/2019 stratilo ustanovenie § 446 Občianskeho zákonníka od 31. 01. 2019 svoju účinnosť a počas prechodného obdobia od 31. 01. 2019 do 30. 11. 2019 sa na označené právne vzťahy vzťahovalo ustanovenie § 853 ods.1 Občianskeho zákonníka. Žalobca svoj nárok na náhradu straty na zárobku uplatňuje za obdobie od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018, t. j. jeho nárok vznikol pred 01. 12. 2019 ako aj pred zverejnením dotknutého nálezu Ústavného súdu SR v zbierke zákonov. Účinky nálezu ÚS SR o nesúlade právneho predpisu s Ústavou vznikajú do budúca a nie spätne (3US 24/2006), opačný prístup by bol v rozpore s princípom právnej istoty a zákazu retroaktivity. Ďalej žalovaný namietol, že žalobca k žalobe pripojil jediný listinný doklad a to potvrdenie svojho zamestnávateľa o strate na zárobku počas PN, ktoré však sám označil za neaktuálne a nekompatibilné s rozhodnutím Ústavného súdu. Z uvedeného dokladu vyplýva len rozsah náhrad príjmu poskytnutých mu zamestnávateľom počas prvých 10-tich dní PN, avšak na strane žalobcu je potrebné zohľadniť všetky prijaté plnenia titulom náhrady príjmu vrátane dávok nemocenského, poskytovaných sociálnou poisťovňou. Žalobca si tento nárok pred podaním žaloby na súd neuplatnil u žalovaného a doposiaľ ho ani riadne nepreukázal. Bez bližšej špecifikácie nároku a predloženia relevantných dokladov žalovaný tento nárok nevie prešetriť, ani zaujať k nemu stanovisko.

3. Uznesením súdu z 13. 02. 2020 bol žalobca vyzvaný na doplnenie žaloby a to najmä skutkové okolnosti, aké náhrady boli žalobcovi poskytované z uplatneného dôvodu v žalovanom období, skutkové okolnosti, akú konkrétnu náhradu straty na zárobku žiada, prípadne postup jej vyčíslenia, ako aj skutočnosti, ktoré mu bránia špecifikovať a zdokladovať uplatnený nárok a teda aj presné znenie navrhovaného žalobného návrhu, tak aby bol výrok rozhodnutia riadny, určitý, zrozumiteľný a vykonateľný. Žalobca elektronickým podaním doručené súdu dňa 02. 03. 2020 doplnil žalobu a zároveň s vyjadril k vyjadreniu žalovaného. Žalobca uviedol, že z genézy právnej úpravy ustanovenia § 446 OZ vyplýva, že do 31. 07. 2004 mal poškodený nárok na náhradu za stratu príjmu počas PN vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom pred poškodením a dávkami nemocenského, vyplatenými v dôsledku PN. Poškodený nebol podstatným spôsobom ukrátený na svojom zárobku, pretože výška náhrady spolu s vyplateným plnením z nemocenského poistenia boli v zásade vo výške priemerného zárobku. Túto právnu úpravu možno považovať za spravodlivú, keďže poškodený mal nárok aj za dobu PN na sumu vo výške, ktorú by za normálnych okolností získal v danej dobe ako svoj zárobok. Nadväzujúca právna úprava od 01. 08. 2004 bola výrazne nespravodlivá a ústavne nekompatibilná, pretože poškodený, ktorému bola spôsobená ujma na zdraví, v dôsledku ktorej bol PN, nemal nárok na zárobok, ktorý by za normálnych okolností dosahoval. Ústavnoprávna podstata náhrady majetkovej ujmy ako dôsledok deliktuálneho správania vo sfére občianskeho práva v zmysle názoru ÚS SR spočíva v požiadavke, aby znehodnotenie majetku spôsobené protiprávnym konaním zaväzovalo škodcu

na také plnenie, ktoré bude viesť v maximálnej možnej miere k eliminácii negatívnych majetkových dôsledkov spôsobených poškodenému. V náleze ÚS SR, na ktorý žalobca poukazoval, súd podrobil prieskumu inštitút zakotvený v § 446 OZ a následne vyslovil protiústavnosť ustanovenia § 446 OZ v znení účinnom od 01. 08. 2004. V reakcii na to zákonodarcu zákonom č. 394/2019 s účinnosťou od 01. 12. 2019 zakomponoval do Občianskeho zákonníka ustanovenie § 446 v znení, kedy náhrada straty na zárobku počas PN poškodeného sa uhrádza peňažným dôchodkom vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom poškodeného, ktorý dosahoval pred vznikom škody a náhradou, ktorá bola poškodenému vyplatená v dôsledku choroby alebo úrazu podľa osobitných právnych predpisov. Podľa § 879w Občianskeho zákonníka, ustanoveniami § 446 (a iné) sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 01. 12. 2019; vznik týchto právnych vzťahov a vznik nárokov z nich sa posudzujú podľa zákona v znení účinnom do 30. 11. 2019. Vzhľadom na časové súvislosti posudzovaného nároku žalobcu (za obdobie od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018), jeho nárok by mal byť posudzovaný a ustálený podľa ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka účinného do 31. 07. 2004, t. j. ako rozdiel medzi jeho priemerným zárobkom pred poškodením a nemocenským. Tento názor žalobca opiera o judikatúru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, kde Ústavný súd k otázke hmotnoprávnych účinkov nálezu zaujal zjednocujúce stanovisko v uznesení sp. zn. Plz.US1/2006 z 11. 10. 2006. Vyslovil pri tom právny názor: „V danej veci ide o kolíziu medzi princípom zachovávanía ústavnosti na jednej strane a princípom právnej istoty na strane druhej. Oba princípy sú súčasťou právneho štátu podľa článku 1 ods.1 Ústavy. Princíp zachovávanía ústavnosti sa realizuje v tomto prípade rozhodovaním Ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa článku 125 Ústavy. Princíp právnej istoty a prejavuje v dvoch smeroch. Jednak je založený na prezumpcii ústavnosti právnych predpisov (až do opačného rozhodnutia Ústavného súdu) a jednak na právoplatných rozhodnutiach orgánov verejnej moci vychádzajúcich z prezumpcie ústavnosti. Podľa názoru Ústavného súdu, prednosť treba dať jednoznačne princípu ústavnosti a to za súčasného spolupôsobenia určitých bŕzd daných princípom právnej istoty.“ Vychádzajúc z toho vyzneli aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/82/2017, sp. zn. 1Obdo/8/2006 zo dňa 22. 01. 2008, v zmysle ktorých hmotnoprávne účinky nálezu Ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s Ústavou treba vykladať tak, že platia ex tunc, t. j. od začiatku a to tak vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu v zbierke zákonov ako aj vo veciach právoplatne neskončených v momente jeho uverejnenia v zbierke zákonov. Ustanovenie zákona, ktoré bolo nálezom Ústavného súdu vyhlásené za nesúladne s ústavou, stráca po márnom uplynutí lehoty podľa článku 125 ods.3, tretia veta Ústavy platnosť ex tunc, t. j. bolo anulované od počiatku. Na toto ustanovenie zákona sa hľadí, akoby nikdy nebolo platné a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Ak súd rozhoduje v čase, keď už ustanovenie zákona nesúladne s Ústavou nie je účinné a platné, t. j. nie je už súčasťou právneho poriadku SR, nemôže na daný prípad takéto ustanovenie zákona sa aplikovať a to bez ohľadu na to, že v čase, keď nárok vznikol, bolo toto ustanovenie platné a účinné. V takom prípade treba na vec aplikovať právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením (§ 41a ods.3 zákona č. 318/1993 Z. z.). K doplneniu žaloby žalobca uviedol, že dňa 07. 12. 2017 utrpel úraz, v dôsledku ktorého sú jeho schopnosti a možnosti značne limitované a to aj schopnosť náležite zabezpečiť údaje a doklady potrebné k uplatneniu svojho nároku. Napriek tomu sa žalobca obrátil na svojho zamestnávateľa s požiadavkou o poskytnutie údajov a dokladov k priemernému zárobku žalobcu v rozhodnom období, ktoré mu však zamestnávateľ zatiaľ neposkytol. Žalobca uviedol, že počas trvania PN od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018 mu boli vyplatené nemocenské dávky v celkovej výške 4.936,40 EUR, čo doložil potvrdením sociálnej poisťovne. Žalobca preto požiadal o poskytnutie (predĺženie) lehoty potrebnej na preukázanie a uplatnenie skutočností, na ktoré ho súd vyzval s tým, že po ich zadovážení žalobca ustáli výšku svojho nároku, prípadne požiada konajúci súd o nariadenie znaleckého dokazovania.

4. Vyjadrenie žalobcu bolo doručené žalovanému, ktorý v nadväznosti na to elektronickým podaním uviedol, že žalobcov nárok vznikol najneskôr ku dňu 05. 12. 2018, t. j. v období, keď v zmysle ustanovenia § 446 OZ v znení účinnom do 30. 01. 2019 sa náhrada straty na zárobku posudzovala a určovala rovnako ako úrazový príplatok, ev. úrazová renta v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Žalobca poukázal na rozhodnutie III.US 24/2006, v zmysle ktorého právny predpis, ktorého nesúlad s Ústavou vyslovil Ústavný súd, stráca účinnosť dňom vyhlásenia nálezu v zbierke zákonov. Pri výklade § 41 ods.2 Zákona o Ústavnom súde SR a článku 125 Ústavy SR, dospel súd k záveru, že účinky nálezu Ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s Ústavou vznikajú do budúca - ex nunc, nie spätne. Teda nález Ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov nemá účinky do minulosti - ex tunc. V danom prípade by išlo o nedovolenú retroaktivitu. Toto rozhodnutie bolo potvrdené aj zo strany Európskeho súdu (viď uznesenie NS SR sp. zn. 6Obdo/11/2009 zo dňa 27. 04. 2009). Tento záver Ústavného súdu plne korešponduje so všeobecným princípom zákazu retroaktivity právnych noriem ako významná

demokratická záruka ochrany práv občanov a právnej istoty (PL.US 16/95) a odôvodnením, že ten, kto konal v dôvere v platný a účinný právny predpis, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (PL.US 36/95). Žalovaný uvádza, že účinky nálezů ÚS SR sp. zn. PL.US 10/2016 z 10. 10. 2018 by mali byť záväzné len do budúcnosti. Právny vzťah medzi škodcom, resp. poisťovateľom zodpovednosti za škodu a poškodeným je súkromnoprávny vzťah pôsobiaci výlučne v horizontálnej rovine. Priznaním účinkov nálezů Ústavného súdu ex tunc by došlo k narušeniu princípu právnej istoty, ktorého súčasťou je aj zákaz retroaktivity vo vzťahu k subjektu súkromného práva, ktorým žalovaný nepochybne je. Takýto spätný účinok právnej normy by mal byť prípustný len výnimočne, najmä vtedy, ak ide o vzťahy medzi štátom a fyzickou alebo právnickou osobou, t. j. v rovine vertikálnej, ktorého účastníkom nie je žiadna iná osoba, ktorej práva alebo záujmy by mohli byť takýmto postupom dotknuté. Žalovaný poukázal komparatívne aj na právnu úpravu v ČR, kde nálezy Ústavného súdu ČR sú poňaté ako konštitutívne právne akty majúce v zásade účinky ex nunc. Ústavnému súdu totiž prislúcha postavenie tzv. negatívneho normotvorcu, preto v súlade s princípom právnej istoty a zákazu retroaktivity, neruší právne predpisy spätne, ale len od vyhlásenia svojho nálezů. V tejto súvislosti Ústavný súd ČR judikoval, že súčasťou zásady právneho štátu podľa článku 1 ods.1 Ústavy ČR je aj princíp právnej istoty, ktorej komponenty tvorí zásada ochrany dôvery v zákon, ako aj zásada zákazu retroaktivity, a že zrušenie zákona podľa článku 87 ods.1 písm. a) Ústavy ČR nespôsobuje jeho spätné zrušenie. Účinky nálezů ex tunc možno v zmysle judikatúry ÚS ČR pripustiť len výnimočne, keď sú ako „ultima ratio“ nevyhnutné k ochrane ústavnosti, a keď nimi nedôjde k neproporciálnemu zásahu do právnej istoty a to najmä vtedy, keď derogovaná protiústavná norma upravuje vzťah medzi orgánom verejnej moci a nositeľom základných práv a slobôd a zároveň je derogácia je v prospech nositeľa základných práv a slobôd. Žalovaný poukázal aj na dôvodovú správu k zákonu č. 394/2019 Z. z., v zmysle ktorej počas prechodného obdobia od 31. 01. 2019 do 30. 11. 2019 sa má náhrada za stratu na zárobku počas PN určovať podľa všeobecných ustanovení o náhrade škody, ktoré sú analogicky obsahom aj účelom najbližšie chýbajúcej právnej úpravy. Možnosť použitia právnej analógie umožňuje § 853 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené, ani týmto, ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. Žalovaný tak zotrval na svojej argumentácii, ako aj na tvrdení, že zo žaloby ani doplnujúceho vyjadrenia nevyplýva výška uplatneného nároku, ani spôsob akým žalobca svoj nárok vyčísľuje.

5. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu a tento elektronickým podaním doručené súdu 22. 04. 2020 doplnil žalobu a právnu argumentáciu. Poukázal na to, že v zmysle nálezů ÚS SR sp. zn. II.US 40/2006 Ústavný súd realizuje výklad ustanovení Zákona o Ústavnom súde. Jedná sa o výklad aj tých ustanovení, z ktorých možno vyvodit' právne účinky nálezů Ústavného súdu, vydaných v konaní o súlade právnych predpisov na konania pred súdmi a inými orgánmi verejnej moci v individuálnych veciach. Pre označené ustanovenia Zákona o Ústavnom súde je charakteristické vzájomné pôsobenie princípu ochrany a zachovania ústavnosti na jednej strane a princípu právnej istoty na strane druhej. Oba princípy sú neoddeliteľnou súčasťou princípu právneho štátu vyjadreného v článku 1, odsek 1, prvej vety Ústavy. Princíp ochrany a zachovania ústavnosti sa realizuje samotným rozhodovaním Ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa článku 125 Ústavy a jeho následnými právnymi účinkami na rozhodovanie súdov alebo iných orgánov verejnej moci v individuálnych veciach. Princíp právnej istoty sa prejavuje v dvoch smeroch, jednak je založený na prezumpcii ústavnosti právnych predpisov až do opačného rozhodnutia Ústavného súdu, a jednak na zachovaní právoplatnosti rozhodnutí súdov a iných orgánov verejnej moci, vychádzajúci z prezumpcie ústavnosti. Pri kolízii spomínaných princíпов je potrebné uprednostniť princíp zachovania a ochrany ústavnosti a to za súčasného spolupôsobenia bŕzd vyplývajúcich z uplatnenia princípu právnej istoty (I.US 51/06, II.US 72/06, US 191/06, II.US 192/06). Aj Najvyšší súd SR (rozsudok sp. zn. 1Obdo/8/2006) poukázal na posudzovanie hmotnoprávnych účinkov nálezů Ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov samotným Ústavným súdom (č. I.US 159/06 a č. I.US 60/06), kde bolo vyslovené, že pôsobia ex tunc a teda nie iba od momentu uverejnenia nálezů, pretože ide o aplikáciu nesúladsného právneho predpisu. Ústavný súd vyslovil, že hoci Ústava a Zákon o ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávnych účinkoch nálezů, o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Pri kolízii medzi princípom zachovania ústavnosti a princípom právnej istoty treba dať prednosť princípu ústavnosti. Žalobca ďalej poukázal aj na zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde, kde boli premietnuté právne závery rozhodnutí Ústavného súdu SR. Keďže nálezom US SR sp. zn. PL.US 10/2016 zo dňa 10. 10. 2018 bol vyslovený nesúlads ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka s článkom 12 ods.1, článkom 20 ods.1 Ústavy SR, nález a jeho zverejnenie v zbierke zákonov

znamenajú stratu účinnosti protiústavnej právnej úpravy. Strata účinnosti predstavuje ekvivalent so stratou záväznosti právneho predpisu, teda skutočnosťou, že právny predpis prestáva byť normatívnym a záväzným právnym aktom a nemožno ho ďalej použiť. Publikácia nálezu je spojená so závažnými právnymi dôsledkami pre právny poriadok, to znamená, že stav právneho poriadku je iný pred týmto okamihom a iný po ňom. Pokiaľ žalovaný poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 394/2019 Z. z., táto sama dala do pozornosti ustanovenie § 91 ods.3 zákona č. 314/2018 Z. z. Žalobca ďalej uviedol, že podľa predloženého potvrdenia zamestnávateľa, jeho priemerný mesačný zárobok v období III. štvrťrok 2017 činil 872,47 EUR, ktorý zároveň v prílohe pripojil. Poukázal aj na to, že žalovaný má k dispozícii od žalobcu všetky relevantné dokumenty a údaje potrebné pre vlastné posúdenie a ustálenie nároku žalobcu. Navyiac je zaťažený aj zákonnou povinnosťou v zmysle Zákona o povinnom zmluvnom poistení. Napriek tomu žalovaný doposiaľ nepristúpil k poskytnutiu náhrady škody titulom náhrady straty na zárobku počas PN. Preto sa žalobca rozhodol upresniť žalobný návrh a uplatniť si v konaní aj úrok z omeškania v zákonnej výške odo dňa modifikácie žalobného návrhu. Žalobca žiadal, aby súd vydal rozsudok v nasledovnom znení:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti za obdobie od 07.12.2017 do 04.12.2018 a to:

- v dobe od 07.12.2017 do 31.12.2017 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 209,80 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
- v dobe od 01.01.2018 do 31.01.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 433,50 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
- v dobe od 01.02.2018 do 31.02.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 391,60 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
- v dobe od 01.03.2018 do 31.03.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 433,50 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
- v dobe od 01.04.2018 do 31.04.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 419,50 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
- v dobe od 01.05.2018 do 31.05.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 433,50 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
- v dobe od 01.06.2018 do 31.06.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 419,50 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
- v dobe od 01.07.2018 do 31.07.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 433,50 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
- v dobe od 01.08.2018 do 31.08.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 433,50 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
- v dobe od 01.09.2018 do 31.09.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 419,50 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
- v dobe od 01.10.2018 do 31.10.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 433,50 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
- v dobe od 01.11.2018 do 31.11.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 419,50 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia,
- v dobe od 01.12.2018 do 04.12.2018 vo výške predstavujúcej rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred pracovnou neschopnosťou a vyplateným nemocenským 56,00 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 22.04.2020 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

6. Súd vo veci vykonal predbežné prejednanie sporu dňa 20. 05. 2020, kde obe sporové strany zotrvali na svojom právnom názore ohľadne použitia právneho predpisu na výpočet výšky uplatneného nároku žalobcu. Žalovaný zotrval aj na námietkach voči žalobe žalobcu z dôvodu, že ním navrhovaný petit je stále neurčitý, pretože nevyčíslil nárok, ktorý si v konaní uplatňuje, preto k nemu žalovaný nevie zaujať žiadne stanovisko. Sudkyňa poukázala na možnosť rozhodnúť o základe nároku medzitimným rozsudkom v prípade, že bude pretrvávať spornosť v otázke posúdenia, v zmysle akej právnej úpravy sa posudzuje výška nároku žalobcu. Zároveň bol žalobca vyzvaný na predloženie matematického vyčíslenia uplatneného nároku a uvedenia spôsobu tohto výpočtu.

7. Elektronickým podaním doručené súdu 27. 05. 2020 žalobca v písomnom vyjadrení uviedol, že vychádzal z priemerného mesačného zárobku žalobcu za III. štvrtrok 2017 vo výške 872,47 EUR. Ďalej zohľadnil, že žalobcovi za prvých 10 dní dočasnej PN bola vyplatená náhrada príjmu 116,95 EUR a sociálnou poisťovňou mu boli vyplatené nemocenské dávky za obdobie 12/2017 až 12/2018. Pri výpočte nároku vychádzal z postupu nasledovného: za 12/2017 priemerný zárobok činí 872,47 EUR, pričom počet pracovných dní a sviatkov je 19, čo činí 45,92 EUR denne. Za dané obdobie trvala PN 17 pracovných dní (15 pracovných dní a 2 dni sviatkov), t. j. jeho nárok by činil 780,64 EUR. V danom mesiaci mu boli vyplatené náhrady zamestnávateľom vo výške 116,95 EUR a nemocenské dávky 290,80 EUR, jeho nárok tak činí 453,89 EUR. V období 1/2018 až 11/2018 vyčíslil nárok tak, že od priemerného zárobku 872,47 EUR odpočítal jednotlivé nemocenské dávky poskytnuté mesačne. Za obdobie 12/2018 je počet pracovných dní a sviatkov 19, čo činí 45,92 EUR denne. PN trvala 2 pracovné dni, t. j. jeho nárok by činil 91,84 EUR, od tohto odpočítal nemocenské dávky 56,-- EUR a jeho nárok za uvedené obdobie je 35,84 EUR. Spolu tak jeho nárok činí 5.416,30 EUR. K takto uplatneným sumám, ktoré žalobca vyčíslil mesačne za obdobie od 12/2017 do 12/2018 žiadal priznať úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 22. 04. 2020 do zaplatenia.

8. Žalovaný elektronickým podaním doručené súdu 29. 06. 2020 uviedol, že s výpočtom žalobcu nesúhlasí, pretože v zmysle zákonnej úpravy podľa Zákonníka práce sa priemerný zárobok zisťuje zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodnom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodnom období. V danom prípade rozhodujúcim obdobím bol III. štvrtrok 2017, v rámci ktorého je 65 pracovných dní (júl: 21, august: 22, september: 20 a to vrátane dvoch sviatkov). Po odpočítaní počtu dní ospravedlnenej neprítomnosti v práci (3 v mesiaci september 2017) je súhrn dní započítaný v rozhodnom období 62. Mzda zúčtovaná za uvedené obdobie bola: júl 2017 vo výške 802,63 EUR, august 2017 vo výške 804,74 EUR, september 2017 vo výške 661,59 EUR, spolu 2.268,96 EUR. Denný hrubý zárobok tak činí podiel zúčtovanej mzdy v rozhodnom období a počet započítaných dní v rozhodnom období, t. j. 2.268,96 EUR: 62 dní, čo činí 36,596129 EUR. Žalobca bol PN 252 dní (od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018), t. j. priemerný hrubý zárobok za obdobie PN činí 9.222,2245 € EUR (36,596129 x 252 dní). Od uvedenej sumy je potrebné odpočítať náhradu príjmu poskytnutú zamestnávateľom vo výške 116,95 EUR a prijaté nemocenské dávky 4.936,40 EUR, nárok žalobcu tak činí 4.168,8745 EUR. Vo vzťahu k základu uplatneného nároku však žalovaný zotrval na svojej doterajšej argumentácii.

9. Pred začatím pojednávania dňa 11. 08. 2020 právny zástupca žalobcu predložil súdu aj protistrane písomnú zmenu žalobného návrhu, ktorou reagoval na námietky žalovaného vo vzťahu k vyčísleniu svojho nároku. Žalobca sa opätovne obrátil na svojho zamestnávateľa, ktorý mu oznámil, že z jeho strany došlo k pochybeniu a zaslal mu opravený výpočet poskytnutých údajov. Žalobca tak akceptoval vyčíslený hrubý zárobok denný 36,596129 EUR v zmysle vyčíslenia žalovaným. Následne však zistil formálne chyby zo strany žalovaného v počte pracovných dní, kde celkový súčet 62 dní je síce správny, avšak za jednotlivé mesačné obdobia neboli správne uvedené pracovné dni. Rovnako žalovaný nesprávne uviedol dobu trvania PN 252 dní, kedy správne má byť 259 dní. Vzhľadom na tieto zmeny žalobca upravil žalobný nárok tak, že celkovo žiadal priznať čiastku 4.425,047411 EUR, ktorú vyčíslil tak, že určil priemerný zárobok za každý mesiac obdobia 12/2017 až 12/2018, pričom vychádzal z denného hrubého zárobku 36,596129 EUR a počtu pracovných dní za jednotlivé mesiace v zmysle predloženého vyčíslenia. Z takto určeného priemerného mesačného zárobku za každý mesiac zvlášť odpočítal poskytnuté dávky zamestnávateľom a nemocenské dávky zo sociálnej poisťovne. Rozdiel medzi týmito nárokmi činí nárok žalobcu na náhradu straty na zárobku počas PN, k svojmu nároku si za každý mesiac zvlášť uplatnil úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 22. 04. 2020 do zaplatenia. Súd pojednávanie odročil vzhľadom na to, že sa potreboval oboznámiť s navrhovanou zmenou a zároveň dal priestor žalovanému na vyjadrenie k predloženej zmene žalobného návrhu.

10. Žalovaný elektronicky dňa 16. 09. 2020 sa vyjadril tak, že po predbežnom prejednaní žaloby bol kontaktovaný právnym zástupcom žalobcu, ktorý od neho požadoval výpočet náhrady straty na zárobku podľa jednotlivých mesiacov. Žalobca si uplatňuje nárok za žalované obdobie, t. j. za ucelenú dobu PN, pričom tento nárok mu vznikol po skončení PN. Žalovaný považuje za absurdné, aby žalobca prenášal na žalovaného zodpovednosť za správnosť vyčíslenia ním v súdnom konaní uplatneného nároku, prípadne vyžadoval k vyčísleniu súčinnosť žalovaného. Žalovaný nemá žiadnu právnu povinnosť predkladať žalobcovi akékoľvek podklady, z ktorých by následne žalobca vyčíslil svoj nárok podľa svojich predstáv. Údaje, ktoré použil žalovaný v rámci svojho výpočtu vo vyjadrení zo dňa 11. 06. 2020 nie je takým údajom, ktorým by žalobca sám nedisponoval. Naopak, údaje o dĺžke PN, vyplatených nemocenských dávok, mzdové listy na účely ustálenia priemerného zárobku predložil žalovanému práve žalobca. Žalovaný nesúhlasí s tvrdenými pochybeniami pri jeho výpočte. Žalobca nesprávne určil počet pracovných dní za mesiac december 2017. Jeho PN nastala 17. 12. 2017 a od tohto momentu ku koncu daného mesiaca uplynulo 8 pracovných dní + 2 platené sviatky, t. j. celkom 10 dní a nie 17 dní ako vo svojom prehľade uvádza žalobca. Táto chyba žalobcu sa následne premietla aj do celkového výpočtu pracovných dní počas PN a následne samotného vyčíslenia nároku. Žalovaný teda trvá na svojom vyčíslení. Žalovaný však naďalej zotrváva na svojej argumentácii nárok žalobcu zodpovedá úrazovému príplatku. Tento sa vyrátava z denného vymeriavacieho základu vo výške 25,4222 EUR. Náhrada za prvý až tretí deň PN je vo výške 55 DVZ, t. j. 41,9466 EUR a náhrada za štvrtý až posledný deň trvania PN je vo výške 25 % DVZ, t. j. 2.287,9980 EUR. Spolu úrazový príplatok činí 2.330,--EUR.

11. Na pojednávaní dňa 30. 09. 2020 súd uznesením pripustil zmenu žaloby žalobcu, doručení súdu dňa 22. 04. 2020 v spojení s podaním žalobcu, doručení súdu 27. 05. 2020. K poslednej úprave žaloby prednesenej na pojednávaní dňa 11. 08. 2020 súd konštatuje, že sa jedná o čiastočné späťvzatie žaloby, čo do uplatneného nároku, o ktorom bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí o veci samej.

12. Nakoľko medzi sporovými stranami bola sporná otázka použitia zákonnej úpravy pre výpočet nároku uplatneného žalobcom, súd vo veci rozhodol medzitimným rozsudkom dňa 30. 09. 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť 01. 12. 2020, a ktorým súd určil, že nárok žalobcu na uplatnenú náhradu straty na zárobku počas PN za obdobie od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018 voči žalovanému je daný, pričom výška tohto nároku sa posúdi podľa zákonnej úpravy ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01. 12. 2019.

13. Po právoplatnosti medzitimného rozsudku súd určil pojednávanie na 11. 05. 2021, na ktorom žalobca zotrval na svojom nároku, ako aj vyčíslení vo výške 4.425,047411 EUR. Žalovaný výšku uplatneného nároku nepoprel, súd konštatoval, že uvedená skutočnosť medzi sporovými stranami nie je sporná a preto v ďalšom bude vykonávať dokazovanie ohľadne sporného nároku na príslušenstvo pohľadávky, t. j. úroku z omeškania. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní doplnil, že čo sa týka uplatneného nároku, k tomuto bola právnomu zástupcovi udelená plná moc na zastupovanie žalobcu dňa 20. 11. 2019 a následne bol podaný žalobný návrh 06. 12. 2019. Tento konkrétny nárok si zrejme žalobca pred podaním žaloby u žalovaného neuplatňoval a tak doručení žaloby treba považovať uplatnenie nároku žalobcu voči žalovanému. Žalobca tak postupoval z dôvodu časovej tiesne. Okrem toho mal žalobca vedomosť o postoji žalovaného aj v súvisiacich konaniach prebiehajúcich pred tunajším súdom podľa sp. zn. 17C/18/2019, kde žalovaný tvrdil spoluzavinenie žalobcu, čo v konaní nebolo preukázané, ako aj v konaní sp. zn. 8C/2/2020, kde si žalobca uplatňoval z rovnakého titulu sťaženie spoločenského uplatnenia. Uvedené svedčilo o neochote žalovaného bez objektívnych dôvodov plniť nároky žalobcu. Aj po podaní žaloby žalovaný mohol prešetriť uplatnený nárok žalobcu, šetrenie uzavrieť a poskytnúť poškodenému plnenie. Od podania žaloby od roku 2019 žalovaný takto nepostupoval, zo strany žalovaného nebolo poskytnuté žalobcovi žiadne plnenie a žalobca mal zato, že od podania žaloby mal žalovaný dostatočný čas na realizáciu nároku žalobcu. Žalobca podaním zo dňa 22. 04. 2020 vyčíslil svoj nárok, uplatnil si aj nárok na úrok z omeškania, keďže žalovaný neplnil. Žalovaný ani po vydaní medzitimného rozsudku žiadne plnenie žalobcovi neposkytol. Aj postoj žalovaného v tomto konaní možno považovať len za účelový, kedy sa vyhýba plneniu svojej povinnosti. Žalobca si uplatnil svoj zákonný nárok a nevidí dôvod, keďže žalovaný jeho nárok neplnil, aby bol ukrátený či už na úroku z omeškania, prípadne aj na trovách konania.

14. Právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní poukázala na to, že v časti príslušenstva, t. j. úroku z omeškania je osobitná právna úprava § 11 ods.6, 7 zákona č. 381/2001 Z. z., kedy nárok na úrok z omeškania je viazaný na splnenie tam uvedených podmienok, najmä pokiaľ žalovaný neposkytne

dostatočnú súčinnosť pri plnení. Pred podaním žaloby sa žalobca na žalovaného neobrátil so svojim nárokom a teda nie je možné dať za vinu žalovanému nedodržanie postupu podľa § 11 ods.6, 7 uvedeného zákona. Žalovaný nemohol porušiť tam uvedené povinnosti a preto žalobcovi nemohol vzniknúť nárok na príslušný úrok z omeškania, žalovaný poukázal na závery NS SR sp. zn. 1Cdo/212/17, 3Cdo/145/2017. Žalobca si úrok z omeškania uplatnil spolu so zmenou žaloby, ktorú súd pripustil. Pôvodne si žalobca v žalobe uplatňoval vyššiu čiastku a ďalším podaním túto upravil, podľa predbežného hodnotenia súdu došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby. K tomuto došlo bez zavinenia na strane žalovaného, žalobca tak nesie plnú zodpovednosť za to, že sa domáhal sumy založenej na nesprávnych podkladoch a až na námietky žalovaného došlo k úprave žalovanej sumy, ktorá je t. času nesporná. Podľa názoru žalobcu, výpočet nároku vyplýva priamo zo zákona a teda žalobca pri vyčíslení svojho nároku nebol odkázaný na súčinnosť žalovaného, bolo výslovne na ňom, ako si tento nárok vyčíslil.

15. Právny zástupca žalobcu poukázal na to, že ustálenie výšky nároku záviselo od rôznych okolností a to najmä od posúdenia právneho rámca postupu pri výpočte uplatňovanej výšky, ktorý žalobca spochybňoval. Žalobca pri vyčíslení svojho nároku vychádzal z údajov od svojho zamestnávateľa, ktorý však neskôr uviedol, že mu neposkytol správne údaje. V tomto prípade je možné pri rozhodovaní postupovať analogicky ako v prípadoch, keď súd rozhoduje na základe vlastnej úvahy alebo na podklade znaleckého posudku. Keďže ku korekcii výšky nároku žalobcu došlo na základe vyššie uvedených okolností, jeho úspech v konaní možno považovať za plný. Žalobca zároveň poukázal na to, že žalovaný deklaruje nespornosť súčasného nároku, avšak žiadnu platbu žalobcovi nevykonal, žalobca sa svojho nároku musí domáhať v tomto súdnom konaní.

16. Podľa potvrdenia o strate na zárobku počas PN - úrazový príplatok - tlačivo vyhotovené pre potreby žalovaného k prerokovaniu nároku na náhradu škody za stratu na zárobku bolo potvrdené zamestnávateľom žalobcu, že tento bol zamestnaný ku dňu úrazu 07. 12. 2017 ako pracovník údržby. Za rozhodujúce obdobie v zmysle § 54 zákona č. 461/2003 Z. z. je kalendárny rok predchádzajúci kalendárnemu roku, v ktorom vznikla dočasná PN, t. j. rok 2016. Denný vymeriavací základ v zmysle § 84 zákona č. 461/2003 Z. z. je 25,4222 EUR určený ako podiel súčtu vymeriavacích základov 7.321,62 EUR dosiahnutých v rozhodnom období od 01. 01. do 31. 12. 2016 a počtu pracovných dní v rozhodnom období 288. V časti náhrada príjmu poskytovaná zamestnávateľom je uvedené, že poškodený bol PN od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018, celkový počet dní PN je 363 kalendárnych dní. Výška náhrady príjmu od prvého do tretieho dňa dočasnej PN (25 % DVZ) je 19,07 EUR, od štvrtého do desiateho dňa dočasnej PN (55 % DVZ) je 97,88 EUR, celková suma vyplatená ako náhrada príjmu činí 116,95 EUR. Potvrdenie bolo vyhotovené dňa 31. 10. 2019 s pečiatkou zamestnávateľa: JT-Partner, s. r. o. so sídlom v Hriňovej a pripojeným podpisom.

17. Podľa potvrdenia Sociálnej poisťovne boli žalobcovi vyplatené nemocenské dávky od 17. 12. 2017 do 04. 12. 2018 v celkovej výške 4.936,40 EUR.

18. Podľa potvrdenia zamestnávateľa žalobcu, firma JT-Partner, s. r. o. Hriňová žalobcov priemerný mesačný zárobok v období III. štvrťrok 2017 bol 872,47 EUR.

19. Podľa potvrdenia zamestnávateľa žalobcu z 29. 06. 2020 s názvom Oprava poskytnutých údajov bolo právnenému zástupcovi žalobcu uvedené, že zamestnávateľ opravuje údaje poskytnuté dňa 06. 04. 2020 o príjme žalobcu za III. štvrťrok roku 2017, kedy zamestnanec dosiahol príjem: júl 2017: 802,43 EUR, august 2017: 804,74 EUR, september 2017: 661,59 EUR. Úhrn hrubých príjmov za III. štvrťrok 2017 činí 2.268,96 EUR. Ďalej bolo uvedené, že údaje poskytnuté v potvrdení zo dňa 06. 04. 2020 boli potvrdené omylom, nakoľko nebol použitý správny mzdový podklad, za čo sa zamestnávateľ ospravedlnil.

20.1 Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

20.2 Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

20.3 Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

20.4 Podľa § 446 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom od 01. 12. 2019, náhrada straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného sa uhrádza peňažným dôchodkom vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom poškodeného, ktorý dosahoval pred vznikom škody, a náhradou, ktorá bola poškodenému vyplatená v dôsledku choroby alebo úrazu podľa osobitných predpisov.

20.5 Podľa § 879w Občianskeho zákonníka, ustanoveniami § 446, § 447, § 447b a § 448 sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. decembrom 2019; vznik týchto právnych vzťahov a vznik nárokov z týchto právnych vzťahov sa posudzujú podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. novembra 2019.

20.6 Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve. Podľa ods. 2, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu podľa písm.a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení. Podľa ods. 4, poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

20.7 Podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti

a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný,

b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené. Podľa ods. 7, poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia

Podľa ods. 8, ak poisťovateľ nespĺní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

20.8 Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

20.9 Podľa § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

20.10 Podľa § 3 ods.1 Nariadenia Vlády SR č. 586/2008 Z. z., výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

20.11 Úroková sadzba Európskej centrálnej banky od 16. 03. 2016 je vo výške 0,00 %.

21. Predmetom posúdenia súdu bol žalobcom uplatnený nárok na náhradu straty na zárobku počas PN. Medzitýmnym rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť, a ktorý nebol napadnutý odvolaním, preto súd z neho vychádzal, bolo v tomto konaní ustálené, že nárok žalobcu na náhradu straty na zárobku za uplatnené obdobie je daný, čo súd ustálil z vykonaného dokazovania. Táto skutočnosť v podstate medzi sporovými stranami sporná nebola. Spornou otázkou medzi sporovými stranami bolo

použitie zákonnej úpravy pri vyčíslení tohto nároku, tento spor súd rozhodol medzitýmym rozsudkom a preto výšku nároku žalobcu súd posudzoval podľa zákonnej úpravy § 446 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01. 12. 2019. Pri vyčíslení výšky nároku je potrebné vychádzať z priemerného zárobku poškodeného, ktorý dosahoval pred vznikom škody a zároveň je potrebné zohľadniť náhrady, ktoré boli poškodenému vyplatené z rovnakého titulu. Medzi sporovými stranami došlo k ustáleniu výšky nároku žalobcu pri zohľadnení uvedenej právnej úpravy, t. j. vychádzali z priemerného zárobku poškodeného pred vznikom škody za III. kvartál roku 2017 a zároveň došlo k započítaniu náhrad, t. j. nemocenských dávok vyplatených zamestnávateľom žalobcu a sociálnou poisťovňou počas PN žalobcu. Keďže došlo k ustáleniu výšky náhrady, pričom túto výšku náhrady žalovaný nepoprel, súd vychádzal z uvedeného ako z nesporného skutkového tvrdenia (§ 151 ods.1 C. s. p.) a výšku nároku, ktorý si žalobca vyčíslil posledným podaním považoval za nespornú. Pokiaľ v prevyšujúcej časti vzal žalobca žalobu späť podaním na pojednávaní dňa 11. 08. 2020 v časti nároku o zaplatenie sumy 991,25 EUR s príslušenstvom, súd konanie v súlade s ustanovením § 144 a nasl. C. s. p. zastavil, žalovaný nemal námietky voči procesnému úkonu žalobcu (výrok č. I).

22. Súd priznal žalobcovi čiastku 4.425,05 EUR titulom nároku straty na zárobku počas PN za obdobie od 07. 12. 2017 do 04. 12. 2018, pretože nárok bol nesporný, oprávnený a preukázaný. V ďalšom sa súd zaoberal národom žalobcu na príslušenstvo k uplatnenej istine a to úroku z omeškania vo výške 5 % ročne od 22. 04. 2020. Súd uvádza, že v zmysle zákonnej úpravy sa náhrada straty na zárobku počas PN poškodeného uhrádza peňažným dôchodkom, čo znamená, že oprávnený má nárok na vyplácanie pravidelných dôchodkových dávok, spravidla mesačných. Pokiaľ však v čase rozhodnutia súdu sú všetky jeho nároky splatné, tak ako v tomto prípade, kedy súd posudzoval nárok žalobcu za uplynulé obdobie, t. j. neposudzoval nárok žalobcu na dôchodok do budúca, je prirodzené, že tento nárok možno vyčísliť jedinou sumou. Aj v prípade, že žalobca formuloval svoj petít ako mesačné dôchodkové dávky, z ktorých si následne uplatňoval úrok z omeškania z každej jednotlivkej mesačnej dávky od 22. 04. 2020 do zaplatenia, súd posudzoval uplatnenie príslušenstva z celej uplatnenej čiastky, ktorá vznikla súčtom jednotlivých mesačných dôchodkových dávok od 22. 04. 2020 do zaplatenia. Nárok na príslušenstvo súd posudzoval jednak v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o omeškaní dlžníka s platením peňažného dlhu, zároveň však súd tak, ako uviedol žalovaný, prihliadal na špeciálnu zákonnú úpravu § 11 zákona č. 381/2001 Z. z. V § 11 ods.8 uvedeného zákona, zákonodarcou umožnil poškodenému uplatniť úroky z omeškania podľa osobitného predpisu, v prípade, že si poisťovateľ nesplní svoje povinnosti podľa ods.6 citovaného ustanovenia. Súd sa preto zaoberal preukázaním skutočnosti, či poškodenému vznikol nárok na úrok z omeškania. Ust. § 11 ods.6 zákona č. 381/2001 Z. z. upravuje povinnosť poisťovateľa začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie. Na to, aby začala plynúť táto povinnosť poisťovateľa, je potrebné oznámenie poškodeného o škodovej udalosti, od ktorého sa odvíja lehota troch mesiacov ustanovená v § 11 ods.6 zákona č. 381/2001 Z. z. V tejto súvislosti je však potrebné prihliadať aj na skutočnosť, že v tomto konkrétnom prípade si poškodený v súlade so zákonnými ustanoveniami môže uplatňovať nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi, zároveň je však povinný svoj nárok preukázať (§ 15 ods.1 zákona č. 381/2001 Z. z.). Tomu zodpovedá aj právo poisteného z poistenia zodpovednosti, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému nároky, pričom tieto nároky musia byť uplatnené a preukázané (§ 4 ods.2 zákona č. 381/2001 Z. z.). Z uvedeného vyplýva povinnosť pre poškodeného, pokiaľ si uplatňuje sám svoje nároky voči poisťovateľovi, že je povinný si takýto nárok na náhradu voči poisťovateľovi uplatniť a zároveň ho preukázať. Dôkazné bremeno o splnení tejto povinnosti v súdnom konaní je na poškodenom. Poškodený v konaní uviedol, že nárok na stratu na zárobku si zrejme priamo voči poisťovateľovi, t. j. žalovanému neuplatnil, avšak z dôvodu časovej tiesne po právnej porade bola podaná žaloba na súd. Je pravdou, že doručenie tejto žaloby žalovanému možno považovať za uplatnenie nároku poškodeného v zmysle zákonnej úpravy o povinnom zmluvnom poistení. V tomto konkrétnom prípade si žalobca žalobou uplatnil nárok na náhradu mzdy počas PN za žalované obdobie, tento nárok však v žalobe bližšie nevyčíslil a spolu so žalobou nedoložil ani doklady potrebné k vyčísleniu nároku. Žaloba žalobcu bola doručená žalovanému do vlastných rúk dňa 16. 12. 2019. Týmto dátumom súd považuje za splnenú povinnosť zo strany žalobcu ako poškodeného, uplatniť si nárok u žalovaného ako poisťovateľa, od kedy bol žalovaný ako poisťovateľ povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinností poskytnúť poistné plnenie. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by mimo úkonov v tomto konaní vykonával nejaké iné vlastné šetrenie, preto súd vychádzal zo skutočností a dôkazov, ktoré mal k dispozícii v tomto konaní. Tak ako súd už konštatoval, žalobca ako poškodený si síce nárok uplatnil, ale ho nepreukázal. Po doručení žaloby žalovaný poukázal vo svojom písomnom vyjadrení, že žalobca svoj nárok riadne nevyčíslil, ani nedoložil dôkazy o svojom

nároku, vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobcovi dňa 21. 02. 2020. Toto podanie súd hodnotil ako výzvu žalobcovi na vyčíslenie a zdokladovanie uplatneného nároku za účelom prešetrenia. Následne žalobca písomným podaním z 22. 04. 2020 slovnou upravou svoj návrh a doložil doklad o priemernom mesačnom zárobku, ktorý mu bol doručený od svojho zamestnávateľa. Zo strany súdu bolo žalobcovi pri predbežnom prejednaní sporu uložené aj matematicky vyčísliť svoj nárok, pričom na pojednávaní súd uložil právny zástupcom a to právnenému zástupcovi žalobcu, doručiť matematické vyčíslenie aj protistrane a následne súd uložil sudcovskú lehotu právnenému zástupcovi žalovaného, doručiť vyjadrenie k vyčísleniu súdu aj protistrane. Písomným podaním doručené súdu dňa 27. 05. 2020 (a podľa pokynu sudkyne aj protistrane, doklad o doručení súd nemal k dispozícii) žalobca matematicky vyčísliť svoj nárok jednotlivo za každý mesiac zvlášť, spolu uplatnený nárok činil 5.416,30 EUR. Žalovaný písomným podaním doručené súdu 29. 06. 2020 sa vyjadril k vyčísleniu nároku žalobcu, zároveň sám predložil matematické vyčíslenie, pričom vychádzal z nových podkladov od zamestnávateľa žalobcu, tieto však súdu nepredložil. Súd od tohto dátumu odvíjal vedomosť žalovaného o uplatnenom nároku, ktorý bol zo strany žalobcu vyčíslený a zdokladovaný, to znamená, že najneskôr k uvedenému dátumu žalobca odstránil dôvody, pre ktoré žalovaný pôvodne neplnil, napriek tomu žalovaný žalobcovi dlžnú čiastku neuhradil a to ani vo výške, ktorú sám v uvedenom písomnom vyjadrení oznámil súdu aj žalobcovi. Rovnako vo svojom písomnom vyjadrení nepodal vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietal poskytnúť poistné plnenie žalobcovi, čím nespĺnil podmienky § 11 ods.6 zákona č. 381/2001 Z. z. Následne bol žalovaný povinný poskytnúť poistné plnenie do 15-tich dní v zmysle § 11 ods.7 zákona č. 381/2001 Z. z. Žalovaný však takto nepostupoval, preto v súlade s § 11 ods.8 zákona č. 381/2001 Z. z. patrí žalobcovi nárok na úrok z omeškania, pričom lehotu 15-tich dní súd posudzoval od 29. 06. 2020 a uplynula 14. 07. 2020. Nasledujúcim dňom od 15. 07. 2020 sa žalovaný dostal do omeškania s poistným plnením. Keďže výška poistného plnenia medzi stranami sporná nebola, súd priznal žalobcovi úrok z omeškania z takto priznanej čiastky v zákonom stanovenej výške 5 % ročne od 15. 07. 2020 do zaplatenia. Priznaný dlh bude povinný žalovaný uhradiť žalobcovi v lehote do 3 (troch) dní od právoplatnosti tohto rozsudku (§ 232 ods.3 C. s. p.).

23. Pokiaľ si žalobca uplatnil úrok z omeškania od rozšírenia žaloby z 22. 04. 2020, z vyššie uvedených dôvodov v tejto časti súd nárok na príslušenstvo nepovažoval za dôvodné a preto v prevyšujúcej časti príslušenstva súd žalobu zamietol (výrok č. III rozsudku).

24. O trovách konania rozhodoval súd podľa § 255 ods.1 C. s. p., t. j. podľa úspechu vo veci. Súd konštatuje, že žalobca po čiastočnom späťvzatí žaloby bol vo veci úspešný, jeho neúspech je len v nepatnej časti príslušenstva, preto možno jeho úspech považovať za plný. O trovách zastavenej časti konania rozhodoval súd podľa § 256 ods.1 C. s. p., t. j. posudzoval procesné zavinenie na zastavení konania. V zásade platí, že ak žalobca dispozitívnym úkonom vzal žalobu čiastočne späť, zaviniť zastavenie konania v uvedenej časti. Na zastavení konania súd nezistil zavinenie protistrany. Úpravu žalobného návrhu, ktorá vychádzala výlučne z nesprávnych podkladov, ktoré doručil žalobcovi jeho zamestnávateľ, nemožno tak ako poukazoval právny zástupca žalobcu hodnotiť analogicky ako pri nárokoch súdu, ktoré závisia od úvahy súdu, či znaleckého dokazovania. V danom prípade sa o takýto nárok nejedná, preto súd postupoval pri čiastočnom späťvzatí žaloby v zmysle § 256 ods.1 C. s. p. Zastavená časť konania predstavuje 18 % z celkovo uplatnenej čiastky (5.416,30 EUR). Žalobca by tak bol povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 18 %. Pre konečný výrok o náhrade trov konania preto súd od 100 %-nej náhrady trov konania odpočítal 18 %-tnú náhradu trov konania za zastavenú časť konania, na ktorú patrí nárok na náhradu žalovanému, celkovo je tak žalovaný povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 82 % (100 % - 18 %). O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 C. s. p.).

25. Žalovaný si v konaní uplatnil tzv. separátnu náhradu trov konania. a to za neúčelné pojednávanie dňa 11. 08. 2020, nakoľko k odročeniu pojednávania došlo výlučne z dôvodov na strane žalobcu, ktorý oneskoreným podaním zaviniť, že pojednávanie muselo byť odročené, náhradu si uplatnil v zmysle § 181 ods.5 C. s. p. K uvedenému nároku súd konštatuje, že na pojednávaní dňa 20. 05. 2020, na základe súhlasu oboch sporových strán bolo dojednané a súd uložil právnenému zástupcovi žalobcu povinnosť doručiť súdu aj protistrane do 10-tich dní od pojednávania matematické vyčíslenie uplatneného nároku ako aj návrhy na doplnenie dokazovania, právnenému zástupcovi žalovaného bolo uložené súdom do 15-tich dní od doručenia vyčíslenia, zaslať súdu aj protistrane vyjadrenie k matematickému vyčísleniu žalobcu a prípadné návrhy na doplnenie dokazovania. Pojednávanie bolo odročené na 01. 07. 2020.

Dňa 27. 05. 2020, t. j. v súdom stanovenej lehote doručil žalobca matematický prepočet a vyjadrenie k veci súdu. Dňa 29. 06. 2020 bolo súdu doručené písomné vyjadrenie žalovaného, v ktorom nesúhlasil a namietal matematické vyčíslenie predložené žalobcom. Písomným podaním doručené súdu 30. 06. 2020 žalobca súdu oznámil, že po predbežnom zistení mu zrejme zamestnávateľ poskytol nesprávne informácie o priemernom mesačnom zárobku, z ktorého dôvodu požiadal o odročenie pojednávania. Súd pojednávanie odročil na 11. 08. 2020 o 13.00 hod. Dňa 11. 08. 2020 o 11.48 hod. doručil právny zástupca žalobcu elektronicky opätovné matematické vyčíslenie uplatneného nároku spolu so žiadosťou o zmenu žaloby, ktorú súd posúdil ako čiastočné späťvzatie návrhu. V tomto písomnom vyčíslení žalobca reagoval na zistenie, že zamestnávateľ nesprávne vyčísli v pôvodnom písomnom vyjadrení priemerný zárobok v rozhodnom období III. kvartál 2017 a následne žalobca akceptoval a vychádzal z vyčíslenia hrubého zárobku žalovaným, pričom však poukázal na formálne chyby pri vyčíslení zo strany žalovaného, kde uviedol nesprávny rozsah PN 252 dní, avšak správne má byť 259 dní. Pojednávanie bolo odročené na 30. 09. 2020 za účelom oboznámenia sa s uvedeným stanoviskom zo strany súdu ako aj protistrany. Keďže následne zo strany žalovaného došlo k uznaniu takto vyčíslenej čiastky, súd konštatuje, že nie je výlučne zavinením žalobcu, že došlo k odročeniu pojednávania, nakoľko aj sám žalovaný vo svojom písomnom podaní z 29. 06. 2020 nesprávne poukázal na použité údaje (nesprávny rozsah trvania PN), preto uvedenú okolnosť nemožno pričítať na zavinenie výlučne žalobcovi. Z týchto dôvodov súd nepriznal žalovanému tzv. separátnu náhradu trov za odročené pojednávanie z 11. 08. 2020.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.